

Priča o Mufasi

Bližio se kraj još jedne školske godine i uskoro je trebao početi zasluženi ljetni odmor. Moja je radost trebala biti tim veća jer sam bila među onim petašima koji su uspješno prebrodili izazove koje im je postavila predmetna nastava. Nisam se radovala ni školskom uspjehu ni praznicima jer upravo je tada nestao moj omiljeni mačak Mufasa. Nestao je skupa sa svojom braćom Simbom, Nalom, Brukom i Chiarom.

Ovi su prekrasni mačići postali moji ljubimci sasvim slučajno. Njihova ih je majka sakrila na tavanu stare drvene kuće u našem dvorištu. Bila je to mudra odluka, ali je skrovište ostalo tajno samo dotle dok moj tata nije začuo mijaukanje. Prišao je kućici, pogledao i počeo se smijati. Blenula sam k'o tele u šarena vrata i upitala: «Što je gore?»

Donio mi je stolac i rekao da se popnem. Ne znam koliko sam glasno vrisnula, ali uspjela sam dobro preplašiti njihovu majku koja se u trenu pretvorila u siktavu zmiju. Ipak sam se ohrabrila i počela oprezno dirati malena stvorenja. Najprije sam uzela Chiaru i mazila ju. Tada me pogledalo maleno bijelo klupko različitih očiju (jedno plavo, a drugo zeleno) i pogledom molilo da ga uzmem. Pustila sam Chiaru i u ruke uzela njega. Iako sam ih sve voljela podjednako, on se uvijek gurao da uzmem baš njega i tako mi se uvukao pod kožu. Bio je poseban, jedinstven, a s vremenom se pretvorio u pravog nespretnjakovića.

Jednom sam ga ostavila na tavanu i spustila se u kuhinju. Baš u trenutku kad sam uzela zdjelicu s mlijekom, nešto mi je skočilo na ruku. Bio je to Mufasa. Mlijeka je bilo na njemu, meni, stolu, podu... Morala sam ga okupati jer mu se dlaka slijepila u snopiće.

Davno sam naučila iz crtića da mačke ne vole vodu i već sam zamišljala dramatičnu scenu kupanja. Ali, za razliku od cijelog mačjeg roda, Mufasa je vodu obožavao. Napunila sam lavor, a on je uskočio zadovoljno prskajući uokolo. Kad je izašao, obrisala sam ga ručnikom. Opet sam bila neoprezna i načas ga ostavila, onako nespretnog, pored lavora s vodom. Dok sam u kuhinji tražila nešto za jelo, opet mi se prikrao s leđa te se pandžicama popeo od nogu do ramena gdje je ostao. I tu sam odjeću morala oprati kao i majicu na kojoj je već prije završilo mlijeko. Nezgode su se nizale iz dana u dan, kao na traci. A onda se dogodilo nešto neočekivano – čitavo je leglo misteriozno nestalo.

Još i danas vjerujem da u tome prste ima njihova majka, jer dobro pamtim dan uoči nestanka kada sam se igrala s njima na travi u našem dvorištu. Ona nas je cijelo vrijeme samo promatrala. Sigurno je već tada lukavo smišljala kako će ih potajno odvesti. Sljedećeg sam dana, onako iz navike, krenula prema njihovom skrovištu. U dvorištu sam srela tatu koji mi je rekao da ih nema. Nasmijala sam se, misleći da se šali. Potrčala sam prema kućici u nadi da

ću ih ipak ugledati. Tata je bio u pravu. Pretražila sam sva mjesta u dvorištu na kojima su se zadržavali, ali kao da su u zemlju propali. Ukopala sam se na mjestu. Noge su mi se odsjekle. Iz mene je potekao najveći vodopad na svijetu. Sve rijeke i potoci istekli su iz očiju. Ali Mufasu – koji je ime dobio po jednom od meni omiljenih likova iz crtića «Kralj lavova» i koji je, po mome mišljenju, sa svojom braćom imao pet očeva jer su sve mačke koje sam vidjela po ulici i okolnim dvorištima sličile mojima – više nisam vidjela.

Njihova majka srcolomka i dalje se šeće oko našeg dvorišta, ali njih nema. Često na ulici viđam mačke slične Mufasi, ali to nije on. Znam.

Antonija Filipović